

INHOUD. D. S. C.: Bibliotheek Societeit Phoenix; Bestuurs-samenstelling Vrije Studie. — STUDIE EN TECHNIEK: Centrale Comm. v. Studiebelenen; Over de opleiding van den Amerik. geoloog-mijnningenieur. — VEREENIGINGSLEVEN: Ned. Chr. Stud. Vereeniging; Lezing V. C. S. B. — SPREEKTRIBUNE: Dubbel tramspoor tusschen Oude Kerk en Prinsenhof te Delft. — FRAGMENTEN UIT EEN SONNETTENKRANS: Philippine. — INGEZONDEN: De „Gasten” te Delft, door Ir. P. M. Montijn; idem door W. A. H. Regout. — BOEKBESPREKING: De moderne Vrouw en haar tekort; De werelden die ons omringen. — TOONEEL: De man die de klappen krijgt. — SPORT: Laga in 1922. — T. H.: Aangifte Propaedeutische examens; Rijksbeurzen en Toelagen Buitenlandsche studiereis. — CORRESPONDENTIE.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

BIBLIOTHEEK SOCIETEIT PHOENIX.

Nieuw aangeschafte boeken.

II. Fransch.

Albert Jean. — La Dame aux Écailles.
Anatole France. — La Révolte des Anges.
André Gide. — Morceaux choisis.
de Gobineau. — La Renaissance.
I. Tourguénieff. — Fumée.

III. Engelsch.

C. Verheijne. — The Journal of Henry Bulver.

IV. Duitsch.

Oskar Maurus Fontana. — Erweckung.
Marta Karlweis. — Das Gastmahl auf Dubrowitz.
Heinrich Mann. — Die Novellen I.
Fritz von Unruh. — Louis Ferdinand, Prinz von Preussen.
(Drama).

V. Letterkunde.

Anatole France. — La vie littéraire. 4 vol.

VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde.

Bernhard Kellermann. — Ein Spaziergang in Japan.

X. Kunst.

Léon Bénédite. — De Schilderkunst in de XIXe Eeuw.
Kurt Hielscher. — Das Unbekannte Spanien.

XII. Wijsbegeerte.

H. de Balzac. — Séraphita (Études philosophiques).

VRIJE STUDIE.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Dispuut-Gezelschap „Vrije Studie” heeft zich als volgt samengesteld:

P. F. S. Otten,	President.
E. D. Cartier van Dissel,	Secretaris.
F. J. M. Bourdrez,	Thesaurier.
R. A. Jas,	Vice-President.
W. A. H. Regout,	Vice-Secretaris.

STUDIE EN TECHNIEK.

CENTRALE COMMISSIE TOT BEHARTIGING VAN DE STUDIEBELANGEN DER INGESCHREVENEN AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De President en de Secretaris houden spreekuur elke Woensdag van 11¹/₂ tot 12¹/₂ uur, ten huize van den Secretaris, Laan van Overvest 54.

Over de opleiding van den Amerikaanschen geoloog-mijnningenieur.

In een onderhoud met Prof. W. H. Hobbs, betreffende de studie voor mijnningenieur in Amerika en de werkkring, welke de Amerikaansche mijnbouwkundige inneemt, was de hoogleeraar zoo welwillend mij op een 12-tal vragen te willèn antwoorden. De heer Hobbs wilde echter de beantwoording eerst even overdenken en zooveel mogelijk een algemeene vergelijking geven tusschen de Amerikaansche en de Nederlandsche studieopvattingen. Aan de Universiteit te Michigan worden geen eigenlijke ingenieurs gevormd: zuivere wetenschap is er hoofdzaak. Dit laatste maakt natuurlijk een vergelijking in bijzonderheden b.v. aan de hand van het programma onmogelijk; aan den anderen kant is een algemeene beschouwing zeer goed te doen: zoowel de Hollandsche mijnningenieur als de Amerikaansche „mining-geologist” hebben in de praktijk hun, aan de hoogeschool, verworven kennis op overeenkomstige arbeidsterreinen toe te passen. De heer Hobbs meende, dat ook voor hen die in bedrijven komen, dus niet alleen voor veld- of bedrijfsgeologen, een grondige studie der geologie noodzakelijk is en noemde de geologie de basis van de mijnbouwkunde.

Op mijn vraag of er in de toekomst Delftsche mijn-ingenieurs kans zouden hebben in de Vereenigde Staten een plaats te veroveren, meende de hoogleeraar ontkennend te moeten antwoorden, het aantal der eigen landslieden, die hiervoor in aanmerking komen is overvloedig, vooral tijdens en na den oorlog is dit sterk gestegen; een deel van hen is reeds gedwongen buitenslands hun werk te zoeken.

Hier volgt de brief, welke mij welwillend door den heer Hobbs werd ter hand gesteld:

I gladly respond to the request that I write something for the D.S.W. about the character of the education of mining engineers in America, and how this differs from the system in vogue in Holland.

Today we have few independent Mining Schools in the United States. Generally the mining education is given in a separate department of a great University; as, for example, at Columbia University, New York City, or at the University of Minnesota in Minneapolis.

The American universities fall into two general classes: (1) those supported by private endowments and generally much the older, such as Harvard University; and (2) those supported by the individual states (not the federal government), such as the University of Michigan. These "State Universities", originally small, have grown until they have generally surpassed in both the strength of their faculties and in the number of their students the older endowed universities. The University of Michigan has today over 10000 students and over 600 professors and instructors.

Some of the State Universities early made the serious mistake, now difficult to correct, of dividing their departments; thus Michigan founded its University proper at Ann Arbor in the southern peninsula of the state, its Mining School, on the contrary, at Houghton in the copper country of the upper peninsula hundreds of miles away, and its Agricultural College at the state capital, Lansing.

This has meant a great waste of funds through duplication of effort, since all students of whatever branch must spend much of their time on basal subjects before entering upon their special technical work. Holland suffers from the same early error and, through a small country, has divided its faculties between different universities. It is

for this reason that but two professors must at Delft cover the entire field of geology with the exception of economic geology.

Considering this handicap it is remarkable how much Professors Molengraaff and Brouwer have been able to accomplish, but it puts a great strain upon them.

A generation ago the mining geologist in America was a man trained in a mining school and known as a "mining expert". The method then employed left him no resource but to make a shrewd guess on the probable future of a mining property — it was in reality a gamble in which some won out and others failed, for geological principles were not then so well worked out as they are today. A mining expert who was able to establish a reputation for good guessing, not infrequently received \$ 100 or more per day for his services. John Hayes Hammond is a notable example of the succesful mining expert of that day.

Now all this is changed. The graduates of the American mining schools today become Mine Captains or hold other minor positions of a purely technical character, whereas the mining geologists who receive salaries of \$ 7000 to \$ 12000 or even much more are with few exceptions men who have graduated from our universities in the geological courses with a good foundation in chemistry, physics and mechanics as well as geology, and often without any technical training in mining whatever. The fine reputation of the Mijnbouwkunde Instituut of Delft is in large measure due to the fact that Professors Molengraaff and Brouwer are great geologists.

The Bataafsche Petrol Company has shown a wise policy in building up a great staff of geologists rather than mining experts, for I believe that almost its entire geological staff is composed of men who have gained the doctorate in geology. One new principle discovered which hears on the collection of oil in the rocks, brings more wealth to the company in the end than do many successful reports upon individual properties.

WILLIAM HERBERT HOBBS.

28-2-'22.

S.

VEREENIGINGSLEVEN.

NEDERL. CHRISTEN STUDENTEN VEREENIGING.
AFD. DELFT.

Dinsdag 14 Maart spreekt om 8 uur op de N. C. S. V. kamer (Brab. Turfmarkt 20) Ds. Fokkema, uit Oegstgeest over „de Zending.”

Iedereen welkom.

LEZING V. C. S. B.

Het nuchter verstand.

Uit de geschiedenis en de werkwijzen van het denken, dat soms nuchter verstand genoemd wordt, toonde Dr. van den Brugh j.l. Maandag, zijn ontoereikendheid aan, zowel voor het dagelijks leven, als voor de religieuze bezinning. Het scheidt de dingen en negeert de relatie, is een denken in embryonale toestand, en komt nooit verder dan tot een controle onzer waarnemingen.

Het redelijk denken blijft niet staan bij dit konstateren, maar avanceert, speurt naar de samenhang der dingen.

Het worden, een eenheid van zijn en niet-zijn, valt buiten de sfeer van het nuchter verstand, behoort tot de inhoud van het redelijk denken.

Het is dan ook duidelijk, dat de gewone mens redelijker denkt en leeft, dan hij weten wil.

A. V.

SPREEKTRIBUNE.

Uit de avond-editie van het Handelsblad van 6 Maart j.l., nemen het volgende stuk, ingezonden door „twee studenten voor Bouwkundig-Ingenieur”, over:

Dubbel tramspoor tusschen Oude-Kerk en Prinsenhof te Delft.

De burgemeester van Delft is zoo welwillend geweest om zijn meening te zeggen over de quaestie der electricatie van de stoomtram over de Oude-Delft. Men vindt het verslag in de *Delftsche Courant* van 1 Maart j.l. Er blijkt uit dat het laatste stadium van voorbereiding thans is aangebroken. Tevens is deze aangelegenheid nog eens voor eenige studenten behandeld door den heer Weyerman, directeur van de Haagsche Tramweg Maatschappij. Daarbij is een quaestie ter sprake gekomen, welke nog niet de belangstelling heeft gehad, welke haar toekomst.

De beschouwingen van deze twee hoogste autoriteiten meenen wij niet onbesproken te mogen laten. *Het blijkt namelijk dat het de bedoeling is om tusschen Oude-Kerk en Prinsenhof een wisselplaats te maken met dubbel tramspoor*, opdat het mogelijk worde, een 7 $\frac{1}{2}$ -minutendienst over de Oude-Delft te onderhouden. De vooruitgebouwde Oude-Kerk laat hier slechts één zijde van de gracht vrij, zoodat het verkeer van beide kanten der gracht langs dezen toch reeds te smallen doorgang gaan moet. Op deze plaats, zonder trottoir voor de voetgangers, en luttele meters breed, waar reeds een aanzienlijke vernauwing van het dwarsprofiel is, moeten nu nog om de 7 $\frac{1}{2}$ minuut de trams van beide richtingen op elkaar wachten en elkaar passeeren. Naar onze meening is hierbij dan ook geen sprake van het oplossen van een vraagstuk van ingenieurstechniek, maar van het aanvaarden van een toestand, welke op zichzelf onhoudbaar zou schijnen. De student, die op grond van zijn studie geroepen is, dit alles met aandacht te volgen, kan zich slechts afvragen, om welke redenen de autoriteiten op dit gebied meenen dien toestand toch te moeten aanvaarden.

Beschouwen wij in dit verband het interview van den burgemeester, dan blijkt:

1^e. dat thans slechts de vraag is: stoomtram of electriche tram, beide over de Oude-Delft;

2^e. er zijn te Delft twee belangrijke dingen, de industrieën en de Technische Hoogeschool. Voor beide is een goed verkeer met Den Haag een hoofdvoorwaarde; alle moeilijkheden gelden minder zwaar nu dit bereikbaar schijnt.

3^e. Aan de concessie voor de Oude-Delft zouden de voorwaarden verbonden moeten zijn, dat de Oude-Delft niet geschonden wordt en dat een andere weg door het gemeentebestuur aangewezen kan worden, indien het aspect van de gracht lijdt onder het nieuwe vervoermiddel.

Wij gelooven dat het voorbehoud onder 3e gedoemd is een doode letter te blijven. Bedoelt men met schending het noodzakelijk rooien van een zeer zwaren tak uit een ouden boom voor de Kerk en het insnoeien der jongere boomen? Wellicht het verzakken van kademuren of het aanbrengen om de 35 meter van verticale palen met driehoekige zware horizontale vakwerken ter bevestiging van de draden? Geen van deze zijn te constateeren vóór zij geschied zijn. En zou men, gesteld dat men het aspect geschonden oordeelt, werkelijk een anderen weg kunnen aanwijzen, terwijl uit het interview uitdrukkelijk blijkt, dat geen andere oplossing financieel uitvoerbaar is?

Zoo blijven over punt 1 en 2. Het eerste houdt slechts een feit in, door den ingenieur te aanvaarden. Het tweede is de reden om aan electricatie ondanks alles de voorkeur te geven. De industrieën en de Technische Hoogeschool zij eischen het.

De industrieën. Een zeer belangrijk gedeelte hunner arbeiders, zoo niet verreweg het grootste, komt thans eerst bij het Kalverbosch op de tram. Dit ligt aan den Haagschen kant van Delft, voor hen is dus geen snelverkeer over de Oude-Delft noodig. Van de overige fabrieken ligt het leeuwendeel bovendien ten opzichte van den trein veel gunstiger dan van de tram. Deze belanghebbenden maken daar dan ook uitsluitend gebruik van, en slechts belangrijke voordeelen zouden hen bewegen hiervan af te wijken. In de eerste plaats gelden hier tariefsoverwegingen, waar reeds ieder half uur een stoomtram rijdt en de rijtijd van

deze ook bij de *electricatie* ongeveer driemaal zoo groot zal blijven als die van den trein.

Thans de studenten, waartoe ook wij behooren. Zij die in Den Haag wonen maken nu vrijwel uitsluitend gebruik van den trein, niet omdat de stoomtram log is, rook verspreidt of slechts om het halfuur vertrekt. De trein rijdt veel zeldzamer, maar ligt voor de verschillende gebouwen ongeveer even gunstig terwijl de rijtijd zooveel korter is, dat men, bijvoorbeeld des morgens te 8.53 uit Den Haag vertrekkend, nog het eerste college kan halen. Deze verbinding is zoo snel en afdoende, dat slechts zeer weinige spoorstudenten uit Den Haag verbetering kunnen denken. De treinen loopen ook overigens zóó, dat aansluiting op colleges, tekenzaal of laboratorium zeer goed mogelijk is bij minimum tijdverlies. Ten slotte blijft er één groepje studenten over, die te Rijswijk wonen; deze zijn afhankelijk van de tram, maar naar onze meening is een half-uur-dienst daartoe ruimschoots voldoende.

Zoo zien wij dus in het aangehaalde interview zeer weinig, dat dwingt tot aanvaarden van een snelverkeer over de Oude-Delft, met den watoestand bij de Oude Kerk.

Laten wij nu zulk een snelverkeer nog eens nader beschouwen. Een dienst om de 7¹/₂ minuut beteekent dat gemiddeld ongeveer elke vier minuten op elk punt van de Oude-Delft een tram passeert. Bij de talrijke halten moet dan telkens het geheele verkeer worden stopgezet, in verband met de smalle der gracht. Dit komt thans bij de stoomtram veel minder voor, maar veroorzaakt toch reeds een groot ongerief. Wij zien dat de tram zoo het leeuwendeel van het verkeer langs de smalle, oude gracht zal opeischen.

Tenslotte eenige woorden over de aesthetische bezwaren. Wij, bouwkundige studenten, leeren dagelijks, dank zij onze studie te Delft, het stedenbouwkundig in ons land vrijwel niet terug te vinden schoon van deze gracht, met als toppunt de plek tusschen Oude Kerk en Prinsenhof, te zien. Daar, waar Willem de Zwijger eens geleefd heeft, is zelfs voor den meest nuchteren leek het stedenschoon zóó treffend, dat wij het aanbrengen aldaar van een dubbel tramspoor met de horizontale ijzeren vakwerken en het dradennet eronder voor elk voorbijganger zouden betreuren. Wij weten, dat de ingenieur vóór alles — men hoort het zoo dikwijls — „ruim van blik” moet zijn en mogen de opoffering van het stedenschoon misschien niet te zwaar tellen, wij betwijfelen echter sterk, op grond van hetgeen ons bekend is, of de studenten, voor wie de verbetering heet te geschieden, deze onder de huidige omstandigheden in meerderheid waarlijk wenschen.

Men beslisse echter niet zonder vooraf een tastbaar beeld van den toestand aldaar te hebben vervaardigd, wij bedoelen bijvoorbeeld een maquette met de beide trams naast elkaar tusschen kerk en Prinsenhof; al flatteert deze wellicht, toch zijn de verhoudingen wel te zien. Ook zou een juiste perspectief van de gracht met de horizontale ijzeren vakwerken zeer gewenscht zijn, omdat de palen wel tusschen de boomen min of meer schuil gaan, maar alle vakwerken perspectivisch afzonderlijk boven elkaar zichtbaar blijven. Laat men ons aldus aannemelijk maken, dat een sneldienst over de Oude-Delft inderdaad mogelijk is.

Wij komen tot de conclusie, dat, mocht de *electricatie* onafweerbaar blijken, men toch nooit concessie zal mogen geven voor het aanbrengen van een wisselplaats tusschen Oude-Kerk en Prinsenhof. Laat men binnen Delft tevreden zijn met een halfuur-dienst, zoolang de huidige lijn voor intern verkeer geen waarde heeft, omdat de belangrijkste wijken, zooals de Wippolder met de nieuwe gebouwen der T.H., er niet mede gebaat zijn. Nu de bezuiniging van dezen tijd de waarlijk goede oplossing onuitvoerbaar maakt, zal een kwartierdienst of sneller van Den Haag tot het Kalverbosch, en voor de rest een halfuur-dienst voorloopig voldoende zijn.

FRAGMENTEN UIT EEN SONNETTENKRANS.

PHILIPPINE.

Oh, neen, ik ben het niet vergeten,
Dat op een kouden winternacht,

In 't huis der oud'ren doorgebracht,
Amand'len door ons zijn gegeten,

Waarvan er één, in tweën gespleten,
Een tweelinkske ter wereld bracht,
Dat toen, ontdaan van d'aardsche pracht,
Door ons (hap-hap) is opgegeten;

En zàcht nu woelend in mijn maag,
Aan 't eind der week mij dénken doet
En sòmber denken doet, gestaág.

Aan mijn liefs haaromfladderd snoet.
Die grùwb're jong'lingszielenplaag,
Die mij het harte breken doet.

INGEZONDEN.

DE „GASTEN” TE DELFT.

Onder dit onjuiste opschrift voelden de studenten L. C. Kalff en W. A. H. Regout zich geroepen een zeer onvolledig verslag in te zenden van een vergadering op 28 Februari gehouden in Café de Kroon in den Haag. Aan het slot van dit epistel hebben deze jongelieden de verregaande pedanterie gehad zich een oordeel aan te matigen over de inzichten, die de Delftsche ingenieur al dan niet mag zijn toegedaan. In hun jeugdigen overmoed meenden zij te mogen decreteren, dat wie hun meening in deze kwestie niet deelt meewerkt aan de „vernietiging van Delft's schoon” en een „schandvlek” werpt op den naam van den Delftschen Ingenieur.

Waarlijk heeren Kalff en Regout, de Delftsche ingenieurs weten zelf nog wel, wat zij te doen en te laten hebben. De zeer vele hoogstaande Delftsche ingenieurs, w.o. ook Delftsche professoren, die een andere meening zijn toegedaan omtrent het werkelijke belang van Delft en daarom voor doorvoering der *electricische* tram over het Oude Delft zijn, zij zullen voor Uw ongepaste aanmatiging slechts een glimlach over hebben

Dat ik mij de moeite getroost op Uw stukje nader in te gaan, vindt voornamelijk zijn oorzaak in het feit waarop ik U reeds ter vergadering wees, dat zoo zeer velen oordeelloos hebben geluisterd naar de valsche voorstellingen, die verschillende tegenstanders hen hebben wijsgemaakt dat het gevolg zou zijn van de *electricatie* van het O.D. om daarna hun „oordeel” uit te spreken op vergaderingen en in den vorm petitiees, zonder dat zij het noodig vonden zich door informatie ter bevoegder plaatse ervan op de hoogte te stellen, wat in werkelijkheid zou staan te gebeuren. Bij de door U gebezigde uitdrukking van „vernietiging” van Delft's schoon schijnt het niet overbodig U en ook anderen er nogmaals op te wijzen, dat bij een reeds maanden geleden gehouden proefrit is aangetoond, dat geen brug behoeft te worden afgebroken, dat geen boom van het O.D. behoeft te vallen, doch slechts een enkele zware tak weggenomen en verder slechts wat twijgjes hier en daar gesnoeid behoeven te worden, zoodat al de hoog opgeschroefde aesthetische bezwaren gereduceerd zijn tot de noodzakelijkheid van het aanbrengen van tusschen het geboomte vrij wel verscholen trampalen met armen, waartegenover een nagenoeg gelijk aantal lantaarnpalen zal kunnen verdwijnen.

Dit feit zullen alle *eerlijke* tegenstanders moeten toegeven, alsook dat als daardoor nog een noemenswaardige ontsiering mocht ontstaan — hetgeen door velen ontkend wordt — dat dit dan toch slechts van *tijdelijken* aard

zou zijn, omdat de tram zoo spoedig een andere weg mogelijk is, daarheen verlegd zal worden en het Oude Delft alsdan *geheel ongeschonden* zal achter blijven. Op grond van deze overweging, ontzeg ik U het recht van „vernietiging” van schoon te spreken.

Tenslotte nog een ernstige raad, stelt U zich eens op de hoogte van wat de burgemeester van Delft over deze kwestie heeft gezegd en tracht ook eens de motieven te begrijpen, die de Delftsche industrieelen er toe geleid hebben een doortrekking der tram tot bij de Rotterdammerpoort als een kwestie van het grootste belang voor Delft te beschouwen, mogelijk dat zelfs Gij nog tot het inzicht komt, dat het een onvergeeflijke bekrompenheid zou zijn het ware belang van Delft voor een fictie op te offeren.

Bij voorbaat wijs ik erop, dat ik niet in verdere discussie wensch te treden.

's-Gravenhage, 6 Maart 1922. Ir. P. M. MONTIJN,
Onder-Directeur H.T.M.

DE „GASTEN” TE DELFT. *)

Om te beginnen wil ik den heer Montijn van harte dank zeggen, dat hij zich wel de moeite heeft willen getroosten, om op ons stukje nader in te gaan, terwijl hij zoo vriendelijk is geweest om, door zijn grof persoonlijke uitlatingen en insinuaties, de zwakte van zijn standpunt aan te toonen.

Natuurlijk, mijnheer Montijn heb ik voor U de noodige eerbied, omdat U een tiental jaren ouder bent en dus ook reeds Ir. voor Uw naam hebt staan. Voorts begrijp ik ook wel dat dit voor U op zich zelf reeds een rede is om Uw inzicht te stellen boven het mijne.

Zoo spijt het mij dan ook ook ten zeerste Uw gramschap te hebben verwekt, door pedant iets anders te meenen dan U ons verteld had.

Wellicht echter zijt ge zoo welwillend om van het volgende kennis te nemen.

Uw bewering dat de naam van ons stuk onjuist is, staat in verband met Uw aantijging dat het „verslag” onvolledig is.

Ik wil U uit den droom helpen. Het stuk is geenszins een verslag (als van een minutieuse reporter) doch een betoog tegen de onvriendelijke „gasten” (hier bedoeld spoorstudenten) te Delft. Mag 't opschrift nu blijven staan?

Dan mijnheer Montijn, verwijt gij ons op verholgen wijze, dat wij ons aanmatigen te weten wat de Delftsche ingenieurs doen of laten moeten.

Foei! mijnheer Montijn, nu slaat U aan het haarkloven, en wat erger is, aan het woord verdraaien; wij schreven: „want het is een schandvlek op den naam van den Delftschen ingenieur dat deze wil medewerken aan de vernieling van Delft's schoon” en om een, voor U zwaarwegend, argument te gebruiken, dit vinden met ons vele hoogstaande Delftsche ingenieurs en *vele* professoren.

Vervolgens, om eventuele petitie of moties te ontzenuwen, betoogt U dat velen oordeelloos hebben geluisterd naar de „valsche” voorstellingen van Uw tegenstanders.

Nu vraag ik U in gemoede, kon er van *oordeel* gesproken worden betreffende de motie in „De Kroon”? of acht U alleen bevoegd tot oordeelen, die personen welke hun licht bij U opstaken? En dit was toch het geval.

De vergadering was zonder meer tegen ons, we waren indringers en men luisterde oordeelloos naar Uwe voorstellingen.

Dan wordt U zakelijker. U betoogt dat het schoon van het Oude Delft niet geschaad zal worden door de palen

met armen welke om de 35 M. zullen staan, welke bewering gij poogdet te staven, door een misleidende teekening op de vergadering te toonen waarop het grootste gedeelte van de palen aan het oog onttrokken was door de op den voorgrond geteekende tram. Op ons verzoek om er eenige aan te wijzen, toonde men er een ongeveer bij de Oude Kerk, terwijl de teekening bekeken was vanaf het huis Portugal van Prof. Sluyterman.

Voorts verzoek ik eenieder, om het Oude Delft eens af te wandelen, b.v. het oog houdende op de Oude Kerk en dan te bedenken dat dit beeld in de toekomst zal doorsneden zijn door de draden en de horizontale armen die in hun lange aaneenrijging een gestreept vlak zullen vormen. Men zal dan wel inzien dat het schoon zeer sterk geschaad wordt.

Dat een aantal lantaarnpalen zullen verdwijnen is weer een alleraardigst argument om den onbedachte toehoorder in te palmen.

Men bedenke toch dat ze vervangen worden door de veel hogere palen met dwarsarmen!

Hierna komt de heer Montijn aandragen met *het* groote argument, de dooddouner d.w.z. de perfide bewering dat het maar tijdelijk is. Neen mijnheer Montijn! U weet net zoo goed als ik, dat als de tram er eens ligt, hij er ook zal blijven liggen.

U weet net zoo goed als ik dat er in het geheel geen tram behoort op de Oude Delft (Uw eigen doorsneeteekeningen bewezen het overvloedig) en nu het psychologische moment daar is, om de bestending van deze wantoestand te voorkomen, nu komt U met het sussende praatje aan, dat *als* er een nieuwe verkeersweg komt, U er de tram overheen zult leiden.

Wel wetende dat nu, alleen ter wille van de tram, plannen zijn opgeworpen van een verkeersweg over de Phoenixstraat, en dat plannen voor de verbetering van den weg Haag—Rotterdam buiten Delft omgaan.

Betreffende Uw vaderlijken raad aan het einde, kan ik U mede deelen dat ik heb gelezen wat de burgemeester over de quaestie denkt, en dat ik ook weet dat de industrieelen gaarne een verbinding met de Rotterdamsche Poort zagen, ja dat zij zelfs een som gelds hebben aangeboden om het plan langs de *Phoenixstraat* te steunen.

Overigens doet het mij genoegen te bemerken, dat we, evenals op de vergadering, niet te doen hebben met de spoorstudenten, maar met de H.T.M.; of wilt U volhouden dat ons stuk niet gericht was tegen een aantal spoorstudenten, maar tegen de Delftsche Ingenieurs, en dat U als zoodanig optreedt?

W. A. H. REGOUT.

BOEKBESPREKING.

DE MODERNE VROUW EN HAAR TE KORT¹⁾
door INA BOUDIER-BAKKER.

Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.
MATTHEÛS 6: 22.

It is with her heart she is all God made her.
TEMPLE THURSTON, (over de vrouw).

Er is een heel mooi boekje verschenen, geschreven door iemand, die niet alleen rokken aan heeft, maar behalve dat verraderlijk misleidende uiterlijke symbool de waarachtige ziel van een vrouw bezit. De titel van dat mooie werkje vindt u hierboven afgedrukt. Jammer is 't, dat ook deze bladzijden weer aanleiding zijn geweest tot veel ver-

*) Tot mijn spijt is de heer L. C. Kalf uitstedig, zoodat hij het stuk van den heer Montijn niet heeft gelezen.

¹⁾ Amsterdam, S. N. van Kampen & Zoon.
Inhoud: Inleiding. — Het studeerende meisje. — De werkende vrouw. — Het kind. — De moeders. — De latere jaren.

keerd lezen en begrijpen en ook gegeven heeft aan een dom soort halsstarrigen, om weer eens allergezelligst te gaan doordraven over hun eigen standpunt en eigen inzicht, dat zeker veel goeds zal hebben, maar niets met I. B.-B.'s schepping te maken heeft.

Ik moet een versleten uitdrukking gaan gebruiken, 't spijt me, ik weet geen betere, dit boekje ademt een „geest”; heusch critici, dit is geen verzameling van feiten waarmee nu weer prettig 't spelletje van: dat is niet, dat is welles, kan gespeeld worden. Men begrijpt 't, of begrijpt 't niet, men voelt de geest er van of men kan 't niet en degenen die deze geest niet kunnen aanvoelen, doen beter nooit meer over dit schoone dingske te praten. Men moet niet vergeten er zijn zelfs vrij normale mensen, werkelijk niet dwazer dan anderen, die boos worden, die gaan slaan en trappen van kwaadheid, als men aan iets waarachtig moois raakt.

Ik zal probeeren er u iets meer van te vertellen, dit is op zichzelf een dwaasheid, kan men iets vertellen van de frissche zoele wind, die u om 't hoofd fladdert als ge buiten komt op een zonnige Meimorgen, wanneer 't hart zich vol verrukking voelt om ik weet niet wat.

Kan men vertellen waarom 't hart licht en gelukkig wordt door de zon rondom, waarom ons heele wezen vol hoop is door 't onbewust weten van ondefinieerbare dingen die komen zullen.

Evenmin kan ik iets vertellen van de sfeer waarin 't genieten van deze bladzijden u brengen zal, hoogstens kan ik u iets mededeelen over de beteekenis van de woorden en de zinnen die er in staan en dat wil ik probeeren.

Ik moet tot mijn eigen ergernis gaan verbrokkelen. 't Is één geheel, deze beschrijving van een tekort, laat ik beter zeggen, deze beschrijving van een volledige vrouw, want dat heeft Ina B.-B. er van gemaakt. Ze kon ook niet anders de schrijfster van Armoede, zelf zoo volledig en gaaf zijnde. Door deze beschrijving (gek verkeerd woord) van de *volledige* vrouw, geeft ze van zelf aan het te kort der *moderne*.

Er zijn een paar cardinale dingen die ze op de voorgrond zet en deze zal ik u trachten te zeggen.

De schrijfster laat u zien, dat er zoo iets als een man bestaat, een complement der vrouw, een wezen dat weinig of niet op de veranderingen der maatschappij in zijn innerlijk-zijn heeft gereageerd.

En de vrouw zegt zij, is een wezen dat *wel veranderd* is door de omstandigheden, (denk eens aan de eerste studeerende vrouw, een bijzonder soort amphibie), dat een deel van haar vrouwelijkheid heeft verloren, dat m. a. w. een moderne vrouw werd.

De man nu zal steeds blijven verlangen naar de *echte* vrouw, niet een vrouw die kan praten over chemie, of over taps, of conisch, of weet wat de ze hoofdwet der thermodynamica inhoudt, (ze hoeft daarom heusch niet dom of bekrompen, of onontwikkeld te zijn), nee werkelijk, dat kan een man allemaal niets schelen. Maar wel verlangt een man naar een vrouw die *steeds* voelt, al vindt ze deze dingen ook wel belangwekkend, dat 't niets zal beteekenen voor haar bij 't geven van warmte en teederheid aan *iemand* die ze lief heeft.

Dat dit alles heelemaal niet meer belangwekkend is naast 't troosten, 't steun geven, 't verzorgen, de vriendin en de minnares zijn van haar man, de moeder wezen van haar kinderen. Een man verlangt naar een vrouw, die genoeg vrouw is om hem te kunnen boeien en binden voor zijn heele leven. En hier is een fout aangewezen, de vrouwen van werk buitenshuis, de vrouwen van de *steeds* belangwekkende ze hoofdwet, hebben dit verleerd, vinden dit een minderwaardig ouderwetsch rudimentair begrip en .... ze falen.

Nog eens Ina B.-B. spreekt niet over: „de enkele hoogbegaafden, voor wie uitsluitend geestesarbeid niet tegelijk leegte van hart beduidt, omdat bij haar het werk niet cerebraal louter is, maar hun liefde”.

Evenmin spreekt ze over diegenen die nog wel rokken aan hebben, maar geen vrouw meer zijn.

Zij spreekt over de vrouwen die het moederleven opgeven in slechten ruil voor een mannenleven, waarheen ze gedreven zijn door een op de spits gedreven emancipatie.

En dan 't twee hoofdpunt, ze zegt de vrouw hoe ook bevrijd van 't angstgevoel van misschien niet te trouwen, hoe ook „voldoening, levensvolheid, blijheid en onafhankelijkheid” enz. vindend in een taak op kantoor of studie zal zich *toch leeg* blijven voelen als ze 't zich zelf maar bekennen wil, want haar hart, haar natuur is niet voldaan, „want het machtige onbewuste verlangen blijft in ongeweten strijd de bewuste tevredenheid bekampen en ondermijnen”. „Dit geldt nog niet voor de jeugdijaren. Dan heeft ieder meisje nog wel levensdurf en levenslust in zich om onder het meest dorre werk op te teren. Het gevaar schuilt in de latere jaren; dan wreekt zich het tekort. En dan zullen de uitsluitend vrouwelijke werkkringen de eenige blijken, die op den langen duur de vrouw welke verstoken bleef van haar natuurlijke levenswerk, niet te veel geweld aandoen”.

De vrouw verlangt te leven voor *iemand* en nooit zullen haar innigste gevoelens zich bevredigd gevoelen bij 't leven voor een taak, een plicht, een studie, een abstract begrip. Een vrouw is een wezen dat wil leven, wil zorgen voor *iemand*, niet voor *iets* zooals sommige geesten, die hun eigen echec niet willen bekennen ons wel zouden willen aanpraten.

Welnu is haar oplossing, gij moderne vrouwen, die dit niet allen inziet, die denkt deze waarheid op zij te kunnen schuiven, keert terug, geeft u aan specifiek vrouwelijke bezigheden, die (ook voor de ongehuwden) uw moederlijke gevoelens bevredigd.

Laat de getrouwde vrouw niet buitenshuis nog bezigheden hebben, die haar altijd op stel en sprong doet leven in haar eigen huis, die haar moe doet terugkeeren in haar omgeving, die juist al haar frissche kracht zoo noodig heeft. Indien ze zich daardoor met haar gezin financieel wat ruimer kan bewegen, is dat dan iets van waarde tegenover wat ze verliest, 't voortdurend verzorgen, liefhebben, 't voortdurend aandacht kunnen hebben voor haar kinderen die zoo'n behoefte hebben aan de leiding van een moeder, is dat iets van waarde tegenover al die kleine dingen die ze moet verwaarloozen in haar eigen omgeving, die kleine dingen die de gezelligheid, de sfeer van haar eigen huis uitmaken.

En dan iedere ongehuwde ook moet zich een moederleven verschaffen en op deze wijze zich een bestaan verzekeren. „Een moederleven in den ruimsten, mildsten zin des woords; de geestelijke en lichamelijke verzorging van anderer kinderen, van hulpbehoevenden van alle leeftijden en standen. Zoodat waar het eigen gezin haar ontgaat, haar niet bovendien nog de ontbering wordt opgelegd van werk in een sfeer die de hare niet is en nooit voldoening voor haar kan inhouden. Een werkring waar haar natuurlijke vrouwelijke aanleg zich kan ontplooiën opdat naast het onontkoombaar gemis toch nog de meest mogelijke bevrediging in de latere jaren haar deel mag zijn.”

Zou zelfs de vrouw die in haar huwelijk gefaald heeft, die voelt dat ze nooit de vrouw geworden is die een andere man misschien in haar had kunnen wekken, die rondloopt met een heimelijke wrok tegen den man die niet van haar kon maken de vrouw die nog zooveel meer had kunnen zijn, zou zelfs die, wanneer ze gebogen staat voor een laatste nachtkus boven 't bedje van haar kind niet meer bevrediging hebben in haar leven dan ooit degene kan hebben die

o zoo veel „levensvolheid” vindt bij haar tikmachine, boeken, administratie of lesgeverij.

U kunt nu misschien begrijpen hoe heerlijk je met 't woord „vrouwenbeweging” in je mond langs dit boekje en 't begrip ervan kunt heen praten en heel veel menschen op je hand hebben die allemaal ja knikken.

Maar toch heeft Ina B.-B. ook gelijk en zal ze steeds gelijk blijven hebben.

Ik wou dat er meer vrouwen waren die trachten te begrijpen dat wat ze geschreven heeft, die de geest probeeren te vatten, en niet zitten te hakken en vitten op onbenulligheden. Men zal dan leeren inzien dat 't niet gaat om 't feit of er wel een vrouw kan blijven leven onder omstandigheden in strijd met haar eigenlijke natuurlijke aanleg en behoefte, maar wel of dit voor de vrouw de meest bevredigende bestaans- en ontwikkelingsvoorwaarde is.

Ik wou dat er meer vrouwen waren die willen inzien wat 't eenige is, dat waarde voor haar zal hebben tot in lengte van dagen en die bewust willen terugkeeren in de baan waar geestelijk werk, verheven redematies over emancipatie en 't minderwaardige van: „slaaf zijn van je huishouden”, waar maatschappelijke toestanden haar uit hebben verdreven.

Herinnert u zich die boer, die beweerde dat zijn paard wel op één strootje per dag kon leven? Net toen hij 't brave beest er aan gewend had, ging 't dood. En dat was heel jammer van 't beest.

De boer: zijn paard = de vrouw: hart(geluk).

Een evenredigheid voor sommige menschen om van te watertanden.

't Is een heel mooi boekje, leest het! A. STH.

DE WERELDEN DIE ONS OMRINGEN,
door Dr. G. C. A. VALEWINK.
Elsevier's Algemeene Bibliotheek no. 2.

Bij het doorlezen van dit boekje deed zich aan mij voortdurend de vraag voor: voor wie is deze lectuur toch bestemd, waar is de categorie lezers te vinden, die den auteur wel kan volgen in zijn (meerendeels uiterst beknopte) aanduidingen van de diepzinnigste en veelal op zeer speciaal gebied gelegen theorieën (blz. 15, 40, enz.), maar uitleg behoeft van de meest elementaire begrippen. Die wél met den schrijver vragen onder de oogen kan zien als: of onze ruimte sferisch of Euclidisch is, of de ether in rust is of niet e. d., die wél voldoende in de fysica thuis is, om nadere uitlegging van begrippen als spanning (van den ether), een gravitatieveld, het Doppler-Fizeau-effect, het omkeeren van Fraunhofersche lijnen, een cumulus-bewolking, te kunnen derven, die wél in staat is te begrijpen wat bedoeld wordt met zinsneden als:

„Elektriciteit schijnt opgebouwd te zijn uit kleinste deeltjes, die men wel is waar niet materieel mag noemen, maar die toch lichamelijke zijn, d. w. z. een zekere ruimte beslaan, of wel inhoud hebben”

„We kennen zoowel materie als elektriciteit, de een bevat de andere en die andere kan er uit losgemaakt worden”, maar wie desalniettemin medegedeeld moet worden, dat een loodlijn op een vlak ook wel normaal genoemd wordt, dat atomen zijn „de kleinste materiedeeltjes”, enz.

Populair kan de verhandeling onmogelijk genoemd worden, zooals wel reeds uit het bovenstaande blijkt.

Voor den „ontwikkelden leek” biedt zij onoverkomelijke bezwaren. En de van een draaglijken natuurwetenschappelijke grondslag voorzien amateur vindt overal iets aangeduid, maar zelden een onderwerp grondig behandeld. Het boekje bevat veel te veel in een kort bestek en is daardoor en door het tekort aan verluchting geworden tot

een opeenhooping van feiten en theorieën, op vele plaatsen absoluut onbegrijpelijk voor degenen, die niet reeds boven de stof staat. Waarom ook worden veelal de voor ons belangrijker verschijnselen niet, minder belangrijke wél besproken, zoo bij de maan niet de schijngestalten, niets omtrent synodische en siderische omloopstijd, wél de libratie in de lengte en die in de breedte. Bij Mars worden de poolkappen en de kanalen en hunne verdubbeling zonder meer bekend verondersteld, maar bijna een bladzijde volgeschreven over zijn twee satelieten.

Verder heb ik er bezwaar tegen, dat schr. veelal zeer vlug is met zijn conclusies:

„Deze baan (van de maan) is echter niet precies een cirkel maar een ellips*), zoodat ze niet met gelijkmatige snelheid doorloopen wordt”. Bij een lichtstraal, die door een glasplaat valt, „spreekt het vanzelf”, dat hij evenwijdig aan zijn invalrichting uittreedt.

Dat de verhouding van de (horizontale) zonsparallax tot de halve schijnbare middellijn van de zon gelijk is aan de verhouding der „afmetingen” van aarde en zon „is direct te zien.”

Den lezer, voor wie dit alles werkelijk vanzelfsprekend is, zal ook verder in het boekje niet veel nieuws vinden. Het theoretische deel zal hem veel te schematisch voorkomen en het vrij groote, doch onvolledige feitenmateriaal kan hij uit diverse bestaande werken ook putten. Bovendien zullen naïeve zegswijzen, als: „ze (electronen) kringelen langs zekere baantjes en veranderen daarin van snelheid en bewegingsrichting en leveren in den ether die trilling, welke in onze oogen den indruk van „licht” teweeg brengt”, — licht doorloopt de wereldruimte „met 't grootste gemak”, hem niet kunnen bekoren.

Na vermelding van de tetraëdervoorstelling der aarde komt zonder eenig verder verband: „Hetzelfde wat over den vorm der aarde is gezegd, moet dus, in meerdere of mindere mate (sic!) ook gelden voor de andere planeten.

De dubieuze kwestie, dat sommigen in staat zouden zijn kwalitatieve afstandsverschillen bij sterren waar te nemen, wordt door schr. als norm gesteld.

M. i. was er aan een boekje als dit geen behoefte, gezien de bestaande werken en ten opzichte hiervan vooral het bekende W. B.-deeltje van Dr. van der Bilt. Het pretentie-looze voorwoord kan hieraan weinig toe- of afdoen.

A. W. NOTENBOOM.

*) Wel precies?

TOONEEL.

DE MAN DIE DE KLAPPEN KRIJGT, van LEONID ANDREJEFF.

Prettig doet 't aan in deze tijd, waarin we ons zoo aanhoudend bezocht voelen door de critische geest — gelukkig steeds minder vergezeld van het verwaande, in 't degelijk Hollandsch huishouden opgedane begrip, van dan ook te moeten opbouwen — prettig is 't, eens een tooneelstuk te kunnen gaan zien waar vrijwel, laat ik maar zeggen niets op is aan te merken. En dat is verwonderlijk want niemand, al is hij overigens nog zoo tam, ziet zoo scherp als de aanschouwer van een plankenspel.

De opeenvolgende tafereelen van een gebeurtenis volgen we in een uitgestrektheid van handelen, zooals we in 't dagelijksche leven om ons heen, zelden te zien krijgen. En deze heele aaneenschakeling, waar tusschen telkens plotseling nieuwe situaties zich opdoen, moet ons natuurlijk en begrijpelijk gemaakt worden. Geen enkel woord mag in strijd zijn met de expressie ervan door de geheele persoon van den tooneelspeler gegeven. Zoodra een woord dat gehoord is, door ons niet geheel wordt begrepen en

laat meeleven en meevoelen, wat er in den persoon van 't stuk omgaat, doet ons dat als een valsch beeld en valsch gevoel aan en de uitbeelder van de rol is veroordeeld.

Geen enkele keer hebben we veroordeeld bij 't zien van bovengenoemd stuk, gegeven door het Hofstadtooneel in het theater Heerengracht, in den Haag.

De hoofdpersoon, de clown, de man die de klappen krijgt werd ons uitgebeeld door van der Lugt Melsert, die een werkelijk prachtige creatie gaf van deze figuur, verongelukt als hij is door de schuld van anderen, die ruwer zijn dan 't hem mogelijk was in zijn leven van fijngevoelig idealist. Wie hij is, we weten 't niet, nu is hij de voor de wereld gestorven man, die clown is in 't circus van Papa Briquet en de naam „Die” heeft aangenomen. Hij is de man die iedere avond opnieuw van zijn collega's, de andere clowns, klappen krijgt als hij z.g. nonsens staat uit te slaan in 't circus, maar in werkelijkheid 't publiek hoont en uitlacht. Nu krijgt hij klappen, andere dan te voren in het leven, waar hij een aristocraat met machtige naam moet geweest zijn. Dit begrijpen we als Prins Poniatofski (Jan van Ees) „Die” komt opzoeken. „Die” die hij dood waant en hier terug vindt, de man waar hij bang voor is omdat zijn geweten hem geen rust laat.

„Die”: Jij hebt geen geweten, misschien liet het je geen rust dat je me nog niet heelemaal hebt uitgeplunderd, misschien kom je nog het armzalige restje halen. Wat kun je me nu nog afnemen? Mijn narrekap met de bellen. Maar die is te groot voor jou. Kruip weer terug naar je hol, Boekenworm.

En dan later zegt „Die”:

Wie heeft er ooit notitie genomen van mijn verward gebazel, waaruit niemand wijs werd, maar jij, jij groote plagiator, jij hebt mijn gedachten zóó pasklaar weten te maken voor de groote hoop, dat die kaffers ze nu begrijpen. Met de handigheid van 'n geniale knoeier, van 'n ideeënfabrikant heb je van mijn Apollo een kappersbediende, heb je van mijn Venus een straatmeid gemaakt, heb je mijn stralende held ezelseoren aangezet en je carrière was gemaakt....

De Prins haat „Die”, een haat sterk door de grondslag van vrees. „Die” stelt hem gerust, nooit zal ik je veront-rusten meer want ik ben dood, ik ben nu alleen maar „de man die de klappen krijgt.”

Misschien is dit 't eenige „Russische” in 't stuk, de man, de idealist, er in berustend dat alles hem geniepig ontroofd, alles, tot zelfs zijn vrouw en die zich nu wreekt op een manier, die een zelfvernederling is, dag aan dag.

En toch voelt „Die” zich rustig tusschen de artisten van 't circus, te midden van deze ruwe maar eerlijke, eenvoudige maar hartelijke menschen, waar hij voor 't eerst van zijn leven gaat houden van een meisje, een kind nog, de kleine paardrijdster Consuela, (Annie van Ees).

Hier krijgen we 't samenspel met Consuela, hoe wonderlijk mooi is 't oogenblik, als hij haar zegt, wat hij in haar hand leest, dat 't haar ondergang en dood zal zijn als zij trouwt met de Baron (Van Dommelshuizen), de ploertige baron op leeftijd, die verzot is op 't jonge kind. En dat huwelijk zal plaats hebben, gedreven als zij daartoe wordt door haar „vader”, de verlopen, klaplopende „Graaf” Manzini, (H. Schwab). Zij zal 't doen en ze wil, zooals ze zegt in haar onnoozelheid, „een goeie trouwe vrouw voor hem zijn”. En dan besluit „Die” in zijn liefde voor haar, tot haar en zijn dood. Zij zal niet leven als ze in handen van de Baron valt en „Die” zal haar dood niet overleven.

Prachtig, geweldig is 't spel van Van der Lugt op de eere-avond, de laatste avond dat Consuela optreedt, voor haar huwelijk en zij dan binnenkomt in de kamer der artisten en al haar vrienden een woordje tegen haar zeggen, zij, die vroolijkheid in hun harde eentonige leven bracht en

die nu van hen weggaat, naar een bestaan, dat één marteling zal worden voor 't jonge opgewekte kind.

U allen zou ik willen aan 't verstand brengen, dat ge dit stuk moet gaan zien, al was 't alleen maar om te beseffen waartoe tooneelspel in staat is. Nooit zult ge vergeten de ontroering, die in u opkwam, als ge „Die” ziet staan in zijn tangokleurig pierrotcostuum. Tangokleur had hij gekozen, de lievelingskleur van Consuela. Hij staat daar doodstil geleund tegen de muur, op zij van alle menschen die Consuela trachtten te zeggen hoe ze haar zullen missen, doodstil in 't besef, dat dit haar laatste oogenblikken zijn, dat hij haar zoo lief heeft, dat hij niet zal kunnen dulden, dat ze bevlekt zal worden door de aanraking van een ploert.

Dit zijn oogenblikken die eens genoten, ge slechts moeielijk zult kunnen vergeten.

Een mooi stuk, overweldigend gespeeld. A. STH.

SPORT.

LAGA IN 1922.

Eindelijk zijn we zoover met de ploegen van het a.s. seizoen, dat er van de samenstelling iets te zeggen valt. De oude vier zal uit de volgende oude roeiers bestaan:

P. Adama van Scheltema (boeg)
L. Jonkheer
H. Lavendel
M. Bouman (slag)
M. Davis (st.).

Sinds twee weken is deze ploeg met de oefeningen begonnen. Er wordt in een zeer laag tempo geroeid, zoodat van de snelheid nog weinig te zeggen valt. De heele ploeg maakt een wat sloome indruk, speciaal de boeg moest veel pittiger roeien. Het lichaamswerk is nog zeer ongelijk, het waterwerk over het algemeen goed, echter missen No. 2 en 3 steeds wat van hun inzet.

Er wordt getracht een oude acht te maken, maar hoe de aanvullingsvier er uit zal zien, is nog niet bekend.

Als oude twee zullen misschien de heeren Van Amerom en Spoelstra starten. Op de „Onderlinge” waar deze twee dit nummer won, vertoonden zij reeds een goede eenheid.

Thans de jonge ploegen. Van de ruim dertig die zich opgaven, zijn er 12 overgehouden. Deze zitten nu ongeveer 14 dagen in de vier.

Als jonge vier zal waarschijnlijk de volgende combinatie uitkomen:

D. de Groote (boeg)
P. Duyvis
F. Krips
G. de Laive (slag).

Fouten zullen we nog maar niet opnoemen. Dat wordt te veel. Beter kunnen we de enkele goede eigenschappen noemen: het doorloopen van de boot, het waterwerk van den boeg, het glijden van den slag en het goede uithoudingsvermogen van de heele ploeg.

Van de overigen is nog niet bekend, welke een plaats in de acht zullen krijgen. Daarom een volgende keer over de aanvullingsvier. Graag zouden we een overnaadsche vier laten uitkomen, maar gemis van een coach en een lichte overnaadsche boot maken dit plan onmogelijk.

De heer Van Stappen die op de „Onderlinge” zoo mooi het scifnummer wist te winnen, zal onze jonge sciffeur in dit jaar zijn. Zijn catch is zijn zwakke punt. Doordat hij iets mist bij den inzet, loopt de boot minder goed door. Bovendien catcht hij met beide armen niet even hard, zoodat de boot iets door het water slingert. Toch is zijn snelheid niet gering. De haal is hard en het glijden goed.

Coaches zijn voor de oude vier de heer Van Daalen, voor de jonge ploegen de heeren Spoelstra en Van Niftrik, terwijl de heer Van Berckelaar den sciffeur onder zijn leiding heeft.

v. N.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

PROPAEDEUTISCHE EXAMENS VOOR DE ZOMERVACANTIE 1922.

Zij, die wenschen deel te nemen aan een der propaedeutische examens, genoemd in Artt. 8—14 van het Kon. Besluit van 4 Juli 1905, Stbl. No. 227, of aan eenig deel dier examens — zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 3 Februari 1908, afd. Onderwijs — worden uitgenoodigd uiterlijk 8 April 1922 van hun voornemen kennis te geven aan den Secretaris der Afdeeling der Algemeene Wetenschappen, per adres den Administrateur der Technische Hoogeschool, door de aangifte in de daartoe bestemde enveloppe te werpen in een daartoe geplaatste bus in het hoofgebouw der Technische Hoogeschool (Oude Delft 95).

Zij, die voor het eerst aan het examen deelnemen, moeten de aanvraag vergezeld doen gaan van het eindexamen-diploma der Hoogere Burgerschool, van het getuigschrift van bekwaamheid tot de studie aan een universiteit in de faculteit der wis- en natuurkunde (zie art. 122 Hooger-Onderwijswet), of van eenig ander gelijkwaardig getuigschrift.

Zij, die wegens geldige redenen wenschen voor een bepaalden datum, of op bepaalde data te worden geëamineerd, behooren dit op een afzonderlijk en bij hunne aangifte in te sluiten formulier te vermelden.

Desverlangd worden nadere inlichtingen verstrekt door den Secretaris der Afdeeling, of door de Administratie der T. H.

Aangifte-formulieren, formulieren voor wenschen en afdrukken van bovengenoemd Koninklijk Besluit, alsook de daarop betrekking hebbende Ministerieele beschikking (Staatscourant No. 30 van 5 Februari 1908) zijn verkrijgbaar bij den Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

RIJKSBEURZEN EN TOELAGEN BUITENLANDSCHE STUDIEREIS.

Zij die voor het studiejaar 1922—1923 in aanmerking wenschen te komen voor toekenning van een Rijksbeurs of van eene toelage voor een buitenlandsche studiereis, als bedoeld in art. 38 der Hoogeronderwijswet, of voor een Rijksbeurs uit den algemeenen begrotingspost, voorkomende op Hoofdstuk Va (Departement van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen), worden uitgenoodigd om daarvan te doen blijken bij een op zegel geschreven adres aan den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen met opgaaf van de adressen hunner ouders of voogden, hetwelk vóór 1 April a.s. moet zijn ingediend bij den Secretaris van het College van Curatoren te Delft.

Voor wat betreft de laatste categorie zij er aan herinnerd, dat alleen de studenten, die reeds een of meer examens aan de T. H. hebben afgelegd, hun verzoekschrift kunnen indienen bij den Secretaris van Curatoren, terwijl zij, die nog geen examens hebben afgelegd en in aanmerking willen komen voor een beurs uit den algemeenen post, zich rechtstreeks vóór 1 April a.s. moeten wenden tot het Ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen (afd. M. O.) te 's-Gravenhage.

Ook van hen, die reeds in het afgelopen studiejaar in het bezit van een der beurzen waren, worden wanneer zij voor het nieuwe studiejaar wederom voor toekenning eener beurs in aanmerking wenschen te komen, aanvragen vóór den genoemden datum tegemoet gezien.

Uit het verzoekschrift moet duidelijk blijken, welke beurs wordt verlangd, hetzij volgens art. 38 der Hoogeronderwijswet, hetzij uit den algemeenen begrotingspost.

Aanvragen na 1 April e. k. ingekomen, kunnen niet meer in aanmerking komen.

CORRESPONDENTIE.

J. B. — Niet voor opname geschikt.

J. P. S. — Zeer belangwekkend, maar toch niet geschikt voor plaatsing in het D.S.W.; te uitgebreid en te weinig zakelijk.

Oproep van het Delftsch Studenten Relief Comité.

Binnenkort wordt een VERLOTING VAN KUNSTVOORWERPEN gehouden ten bate van de noodlijdende Studenten in Centraal en Oost-Europa.

Zij die voorwerpen ter beschikking willen stellen, worden uitgenoodigd deze bij het clubgebouw van de Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging te bezorgen.

LAAT IEDER MEEWERKEN.

Inlichtingen verstrekt de Secretaris

J. P. BERDENIS VAN BERLEKOM, van Leeuwenhoeksingel 34.

OPROEP.

Zij die studie-materiaal, zooals boeken, teekengereedschap, microscopen enz. ook voor andere studie dan voor ingenieur, niet gebruiken, kunnen dat bij J. C. DE LOOFF, Choorstraat 3, bezorgen.

Hieraan is een groote behoefte bij de studeerenden in Oostenrijk en Hongarije.